

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ARG.

DEN 24 FEBRUARI 1907.

N^Ö 21

HVAR 8 DAG.

Foto. Hamngriet, Stockholm.

HJALMAR SÖDERBERG.
FÖRFATTARE.

Klubbé: Ken. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm—Gdy.

HJALMAR SÖDERBERG. TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den andra boken i ordningen Hjalmar Söderberg gaf ut hette Historietter, ett namn som han kanske själf inte skulle ha så mycket emot att ge åt sina samlade arbeten. Det är ett namn som ger en bild af den konstnärliga gestaltningen hos hans alstring, sammanträngdheten, förkortningen i perspektivet, den trånga ramen, fyndigheten i återgifvandet af det som skall sägas, behovet att stanna blott för väsentligheter, och att ändå röra vid dem med den lättaste hand, utan att ge dem ett ens mera vikt än de ha. — Hans första bok heter, som bekant, "Förvillelser". Det namnet uttrycker korrekt den uppfattning som en stor del af allmänheten än i dag har om hela hans författarskap. Det lär nämligen finnas folk — äfven bland dem som läsa både hans böcker och andras — som anser att Hjalmar Söderberg i sina skrifter saknar moral. Detta är nu visserligen en mycket allvarsam förvillelse, som väl får rätta sig så småningom.

Den är för rätten mycket lätt rättad; det behöfs blott att man läser uppmärksamt ett par sidor i hvilken som helst af hans böcker. Förvillelsen förutsätter ju alltid ett visst mått af lättsinne, en flyktig tanke, en fantasi som icke låter hålla sig i tömmar. Man kan slå upp hvilken sida som helst af Hjalmar Söderberg och man skall finna att tanken är lika stram som formen är oklanderligt korrekt och att fantasien, i hvilka infall den än kan spela, är hållen i den strängaste tukt. Man behöfver nog icke läsa länge förrän det är tämligen klart, att man har att göra med en man, som alls icke målar bara för att det roar honom att måla, utan som har den allvarligaste mening med de bilder han rullar upp, och det icke minst när de färgas ironiskt eller sarkastiskt. Det finns i Hjalmar Söderbergs ådror icke en droppe af det romantiska blodet, hvilket som bekant flöt mycket lätt och i ett system som vetenskapen aldrig godkänt.

För att säga sanningen är Hjalmar Söderberg en af våra allra allvarligaste författare, t. o. m. en af våra allra dystraste. Det är icke skäl att låta kugga sig af hans kvickhet eller af den respektlöshet, med hvilken han kan gyckla öfver ting, som aldrig skulle kunna aflocka genomsnittsmänniskor ett leende. Just i denna respektlöshet tar hans allvar sig uttryck. Han tror på ingenting utan att ha pröfvat det, vördar ingenting utan att ha sett rätt igenom det och funnit det utan vank. Han är en realist som kanske ingen bland våra författare. Där i ligger hans begränsning, men också hans oerhörda styrka. Ge bara akt på hur han skildrar natur. Han försänker sig icke i det mer eller mindre allmänna drömmeri, som är underlaget för de fiesta författares ordmålningar efter naturen, låter icke pänseln löpa friskt och vårdslöst på paletten, utan i stället tar han fatt på en liten detalj, som återges så intimt och så fullständigt, att den får lif, och därigenom i sin ordning kan föda stämningen. Tänk bara på hur han skildrar vårens födelse i Martin Birck. Det sker genom att berätta, hur fastlagsriset på moderns bord springer i knopp och grönska: "en dag hade knopparna slagit ut och förvandlats till veckiga, ljusgröna blad, hela riset grönskade, och nu var det vår". På samma sätt visar han hur Martin gripes af vinternatten genom att berätta hur fadern pekar mot stjärnorna och säger: "Där är Vintergatan, och där är Karlavagnen". Det är ordknapp och strängt, men det är sedt alltsammans. Och det är så genomträngande sedt, att bilden där af aldrig kan nötas bort.

Detta fasthållande vid det påtagliga straffar sig naturligtvis. Som alla djupare anlagda realister blir äfven Hjalmar Söderberg pessimist. Börjar man icke med universum för att ur dess allmänna och godtagna bildvärld skapa sig åskådningar af det närliggande, så blir själens resa i stället en resa i motsatt riktning. Man börjar med det närliggande, det som man kan lära sig i detalj, genomforska och fatta, och så

går resan ut i rymderna, där man förlorar sig i oändligheten. I "drömmen om evigheten" (i Historietterna) finner man, hur det går till. Man går uppför trappan som leder hem och hvars alla trappsteg man känner. Så märker man att ofvanför den trappan finns ännu en och så åter en och en till i det oändliga: evighetstrappan upp och ut i det tomma intet, där blicken saknar fäste. På samma sätt med lifvet, med känslans värld, med den moraliska tillvaron. Doktor Glas ger den kvinna han älskar den enda hjälp, som kan göra henne lifligt drägligt; hjälpen kan lämnas endast genom ett brott som upplöser honom själf, och ändå blir offret till intet gagn. Det hjälper hvarken honom eller henne, utan blir liksom askan från altaret, ett stoft som försvinner i rymden. Tanken finns redan i den lilla novellen om Syndens lön — om honom som skänkte ett poem åt en farmaceut i hvit väst och därigenom skapade två människor en stunds lycka — som var idel lögn. Den finns, fastän i helt annan gestaltning, i Gertrud, Hjalmar Söderbergs nya skådespel, som nu är händelsen för dagen inom vår dramatik. Den fins i Gertruds tragik, kärlekens hopplösa själfförbränning. "Hvarför brinner jag"? skulle Gertrud kunna fråga sig själf. Och hon skulle kunna svara: "Som veden på hårdn; för att blanda min själ med luftens syre."

På detta sätt ser Hjalmar Söderberg från sin kammarare ut i rymden. Inne är det väl upplyst, allting i den bästa ordning, hvarje småsak ställd på sin rätta plats. Fönstret vetter åt en gård, där han känner alla människor och kan läsa om så vore deras hemligaste tankar. Ingenting som sker där, undgår honom; det är en liten gård, men dess invånare äro hans värld och de höra honom till, med sin kärlek och sin sorg, med sin längtan och sina lyten. Han har gjort en tuschritning öfver sin gård; den är klar och korrekt, allt finns där, allt har sina rätta proportioner. Det är en mycket vacker teckning. Men en vinterkväll, då han är ensam med sina tankar, håller han upp sin teckning mot den svarta rymden, som breder ut sig öfver gårdens tak. Då slår det honom, att han ingenting kan se, att betydelsen af den lilla världen, som han lefvat i och haft glädje af att teckna upp, förlorar sig i rymdens stora mörker. Det är inte alla som skulle vara så ärliga som han och erkänna att han ingenting ser. Men så är han också en af de ärligaste och vederhäftigaste bland våra svenska författare. Han låter minst af allt betala sig med sina egna ord.

Edv. Alkman.

RÖSTRÄTTSUTSKOTTET.

(Till bilden å nästa sida.)

Ett särskildt stort rösträttsutskott, som har att behandla de k. propositionerna i rösträttsfrågan och hvad därmed kommer att stå i samband, tillkom genom kamrarnes val den 13 februari. Vår bild visar:

På ordförandestolen midt fram sitter hr Chr. Lundeberg. Till höger om ordföranden, från honom räknadt, sitta Första-kammarledamöterna hrr Olof Jonsson, G. F. Östberg, O. Berger, H. Blomberg, J. F. Nyström, G. M. U. Rudebeck, greve Hans Wachtmeister, frih. L. de Geer, P. O. Liedberg, A. R. Åkerman och frih. C. Klingspor. Till vänster om ordföranden sitta Andra-kammarledamöterna hrr K. Staaf, Hans Andersson i Västra Nöbbelöf, O. Nylander, E. Lindblad, Irh. Bonde, A. Henricson, Fr. Berg, S. H. Kvarnzellius, D. Bergström, Hj. Branting, J. Jansson i Djursåtra och J. Larsson i Lund. Af Första kammarens suppleanter äro endast fyra närvarande, stående bakom de sittande Första-kammarledamöterna, nämligen från ordförandestolen räknadt hrr O. Almgren, G. Ros, frih. J. Beck-Friis och greve A. Wachtmeister. Af Andra-kammar-suppleanterna äro åtta närvarande, nämligen fortfarande från ordinarieplatsen räknadt hrr K. M. Lindh i Gäfle, P. Nilsson-Bosson, H. Lindqvist, Broomé i Bärslöf, K. von Geijer, Larsson i Säby, J. Eriksson i Lindeholm och E. Sundin.

Till ordf. valde utskottet vid sitt första sammanträde den 14 d:s hr Christian Lundeberg, till vice ordf. hr Karl Staaff.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthm.
RÖSTRÄTTSSKOTTET SAMMANTRÄDER.
För namn se föreg. sida.

SVENSK KONST.

TAFLOR AF
GUSTAF LA-
GERSTRÖM:

SIJÄLFFOR-
TRÄTT.
KONST-
NÄRSJLIF.
EN DIKT.

Gustaf La-
gerström var
en ung må-
lare, hvilken
förliden höst
afled efter
en kort tids
sjukdom. En
minnesut-
ställning om
fattande icke
mindre än
120 af hans
taflor, de

flästa porträtt, öppnades förliden vecka
i konstnärshuset i Stockholm. Det är
en utställning, som ovetydigt vittnar
om en ansenlig begåfning. Det är fart
och lif i anslagen, det är i många af por-
rätten ovanligt god karaktärisering. Flera
af landskapen vi ma om fin känsla. Med
ett ord, en värklig begåfning, en ung
kraft, som antagligen kunnat utveckla
sig till något fullt originelt. —of.

H. 8. D. som vid föregående tillfällen
visat ett helt galleri af Carl Millés' ar-
beten, återgifver här några af konstnä-
rens nyare verk. Den unge bildhug-
arens outtömliga fantasi kräfter en
nästan rastlös produktion. Han har just
lagt sista hand vid en grupp arbeten,
afsedda för den stundande utställningen
i Venedig. I Nordiska museet snidar
han en imponerande Gustaf Vasa, i Na-
tionalteaterns bildutmyckning har han
en kräfvande andel, för Berzelii park
är han sysselsatt med ett par dräpliga
biörngrupper. Och under allt detta med-
hinner han talrika smärre studier, por-
trätt o. s. v.

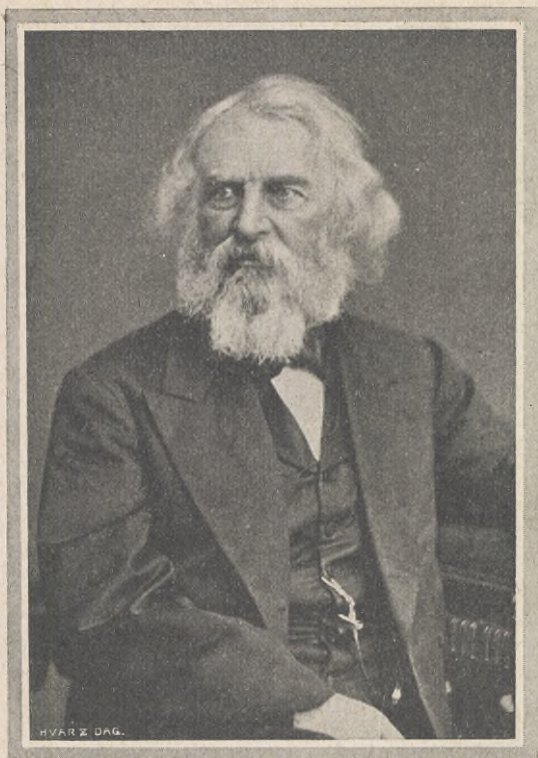

H. 8 De STOCKHOLMSFOTOGRAF.

NYA SKULPTURER AF CARL MILLÉS: ELEFANTER. — SÄCKBÄRARE. — BLÅSVÄDER.

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW.

TILL HUNDRAÅRSMINNET AF HANS FÖDELSE.

Efter porträtt. HENRY WADSWORTH LONGFELLOW. av och. Hengt Silfversparre.

Diktarijubiléer ha det goda med sig, att en eller annan träder i närmare beröring med föremålet och måhända finner en hittills fö summarad källa till glädje och styrka, en ny och välbehöflig skönhetsbrunn att ösa ur. Mer eller mindre bortglömda sofva de stora diktarne på otaliga bokhyllor rundt hela världen, och nutidsmänniskan ger sig blott alltför sällan tid till att kasta undan tidningsbladen, tända en brasa och slå sig ned i lugn för några timmar i nära sällskap med någon af dikningens stormän. Blott alltför ofta äro de odödliga namnen äfven för s. k. bildade människor intet annat än namn och förblifva diktskat-terna liggande orörda, fastän man blott behöfver sträcka ut handen för att gripa dem och göra sig själf rikare.

Ofta händer det, att omständigheterna göra en diktare mera känd och läst än hans storhet egentligen berättigar honom till, och då ställer sig icke sällan den mindre — och merendels snabbare tillgänglige — i vägen för snillet. Så tyckes mig fallet just vara med den skald, hvars hundraårsdag man firar den 27 d:s — Henry Wadsworth Longfellow, "Evangelines" och "Hiawathas" sångare, Nordamerikas mest ryktbare skald. Huru många ha icke stiftat bekantskap med honom utan att någonsin ha gifvit sig tid till att stanna ens en timme hos Goethe! Eller hur många af dem, som redan på skolbänken lärde känna en eller annan dikt af Longfellow, ha ännu den dag i dag är någon aning om de rike

domar, som dölja sig hos den amerikanske skaldens store tyske förebild, Uhland?

Och anledningarne härtill? De äro helt naturliga. Longfellow är en af de få amerikanska skalden, som fått världsrykte, och har såsom den mest ryktbare af dessa få i alla tider syntes större än han i verkligheten är. Han har i England blifvit kärleksfullt upptagen som en egen son; man finner t. o. m. hans marmorbild bland de utvalde i Westminster Abbey; och man kan vara viss på att finna honom i hvarje engelsk flickpensions bibliotek. Hans varma hjärta, hans rena ton och förtröstansfulla syn på tingen göra, att han alltid ansetts lämpad för den uppväxande ungdomen, som han vill lära att

"hvarken njutning eller smärta är din lefnads mål och lag, men att friskt med modigt hjärta tränga framåt dag för dag".

Longfellow är enkel och trohjärtad, förtröstar på det godas och ädlas seger och låter aldrig sitt lifsmod slås till marken af motgångar och sorger. Han sjunger dock icke sällan i roll; då och då låter han vemodet välla fram och ögat tåras, men blott för att i nästa ögonblick låta ljuset bryta fram och stämningen mynna ut i ett mildt, förhoppningsfullt och trösterikt ackord, däri icke sällan en ton af stark religiös tro spelar in.

Det har redan nämnts, att Longfellow rönt starkt inflytande af tysk diktning, framför allt af Uhland. Han besatt en ovanlig, och för en skald måhända icke alliid lycklig, receptivitet, som understöddes af stora språkkunskaper och en levande kärlek till litteraturen. Man har sagt, att hans beläsenhet var allt för stor. Och det torde icke kunna förnekas, att den i förening med hans goda minne ibland gjorde honom förtret. Man kan visserligen icke gå med på de beskyllningar för medvetna plagiat, som Longfellows skaldebroder Edgar Allan Poe vid flera tillfällen på det häftigaste utslungade mot honom, men man måste medgifva, att han icke sällan verkar föga ursprunglig och att han nästan aldrig har något nytt att säga ens hjärta. Ingen kan dock fränkänna hans diktning förmågan att framkalla poetisk stämning, och han är en mästare i fråga om värsens melodiska utformning. Det ligger

LONGFELLOWS HUS I CAMBRIDGE, »CRAIGIE HOUSE», hvarest Washington på sin tid residerade. Byggnaden är nu en af sevärheterna i Cambridge.

en viss sanning i påståendet, att hans dikter på grund af själfva väljudet klinga som härlig poesi äfven för en i engelskan icke alls bevandrad person.

Longfellows omfattande språkkunskaper, starka formkänsla och innerliga kärlek till poesien gjorde honom till en af de skickligaste tolkare af främmande diktning som något land haft förmånen att äga. Särskildt den tyska poesien, till hvilken han själf stod i så stor skuld, kom i åtnjutande af hans värdefulla tjänster som förstående tolkare. I synnerhet har han af ett par af Goethes innerligaste sånger gifvit öfversättningar, som säkerligen icke kunna komma fullkomligheten närmare. Det roar måhända en och annan att se ett exempel. Jag väljer den berömda "Wandrer's Nachtlied":

Ueber allen Gipfeln
Ist Ruh;
In allen Wipfeln
Spürest du
Kaum einen Hauch;
Die Vögelein schweigen
im Walde.
Warte nur, balde
Ruhest du auch.

O'er all the hill-tops
Is quiet now,
In all the tree-tops
Hearest thou
Hardly a breath;
The birds are asleep in
the trees:
Wait, soon like these
Thou too shall rest.

Äfven Sverige fick godt af Longfellows kärlek till främmande diktning. Han gjorde under sin långa lefnad flere resor till Europa för att studera och knyta personliga förbindelser med diktare, hvilkas verk han lärt älska. Efter att i början af år 1835 ha mottagit kallelse till en professur i lefvande språk vid Harvard-universitetet reste Longfellow på våren för andra gången till Europa och styrde kosan till Skandinavien, för hvars språk och litteratur han hyste stor sympati. Han tillbringade sommaren i Sverige och Danmark, och han synes särskildt ha bevarat sitt uppehåll i Stockholm i det bästa minne.

En stor del af den tidens berömdheter samlades omkring den amerikanske skalden, hvars stjärna just vid denna tidpunkt var stadd i starkt uppgående. Han inskränkte sig emellertid icke blott till att taga emot uppmärksamhet och hyllning, utan ägnade sig jämväl med ifver åt studiet af svenska och finska under intresserad ledning af så utmärkta läromästare som Lignell och Mellin. Den närmaste frukten häraf blef

en utförlig, af varmaste beundran uppfylld studie öfver Tegnér och hans dikning — i främsta rummet Frithiofs Saga —, hvilken Longfellow ett års tid efter sin återkomst till Amerika publicerade i en tidskrift och lät åtföljas af några diktprof i förträfflig tolkning. På ett mästerligt sätt öfversatte han några år därefter "Nattvardsbarnen" och bidrog icke blott härigenom utan jämväl under sin lärareverksamhet att hos den amerikanska ungdomen väcka kärleksfullt intresse för den skandinaviska dikningen. Af denna tog han själf djupa intryck, och man finner flerstädes i hans alstring ekon af de toner, som mött honom i nordmannasångerna.

Longfellows berömmelse grundlades framför allt af den 1845 utkomna "Evangeline", en gripande skildring på hexameter från de dagar, då det nuvarande Nova Scotia, då Acadia, öfvergick från franska till engelska händer, och de tappert kämpande acadierna spriddes ut öfver Amerika. Handlingen rycker läsaren med sig, språket är ädelt och den högstämda tonen äkta. Lika berömd och lika mycket läst som "Evangeline" är måhända sången om Hiawatha, hvars idealiserade skildringar ur indianlifvet hänryckt månget hjärta. Hvad gör väl det, att deras verklighetstrohet är mer än tvifvelaktig? När Nordamerikas indianer äro ett minne blott, skall Longfellows Hiawatha lefva, och ingen rörd läsarinna skall understå sig att tvifla på de färgrika skildringarnes sanning. Poesien har, som bekant, alltid visat sig vara mäktigare än historien.

Longfellows lif flöt fram utan större händelser. Han var född den 27 febr. 1807 i Portland i Maine, fick en synnerligen värdad uppfostran, blef 1825 professor i lefvande språk vid Bowdoin, ägnade sig sedermera flere år uteslutande åt litterära sysselsättningar, gjorde resor till Europa, tillträdde 1836 den förut omtalade platsen vid Harvard-universitetet, behöll den i aderton år och drog sig så tillbaka som nationens högt älskade och vördade store gamle man. Han slutade sin långa lefnad den 19 mars 1882.

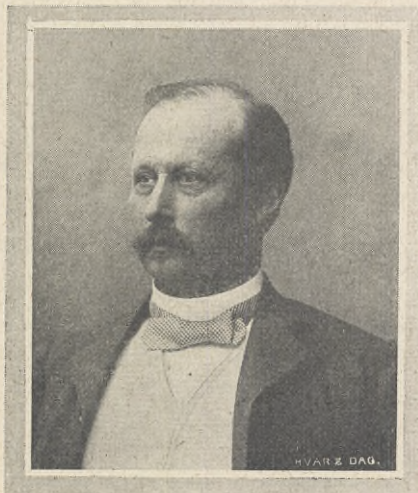
Longfellows produktion är synnerligen rik, men det låter sig icke göra att här närmare ingå på densamma. Det förtjänar emellertid att nämnas, att ett godt urval af hans dikter föreligger i en af Hjalmar Edgren gjord förträfflig svensk tolkning.

Quidam Quidamsson.

TVÄNNE NYA MEDLEMMAR AF SVENSKA AKADEMIEN.

I ledigheterna efter professor Ljunggren och biskop Rundgren ha i Svenska Akademien invalts f. d. justitierådet *Johan Fredrik Ivar Afzelius* (f. 1848) samt professorn i filosofi vid Göteborgs Högskola *Vitalis Norström* (f. 1856).

Af den förstnämnde innehöll H. 8. D. II:39, af den senare VII:26 utförlig biografi.

Efter porträtt. J. F. I. AFZELIUS.
F. d. justitieråd.

Efter porträtt. VITALIS NORSTRÖM.
Professor.

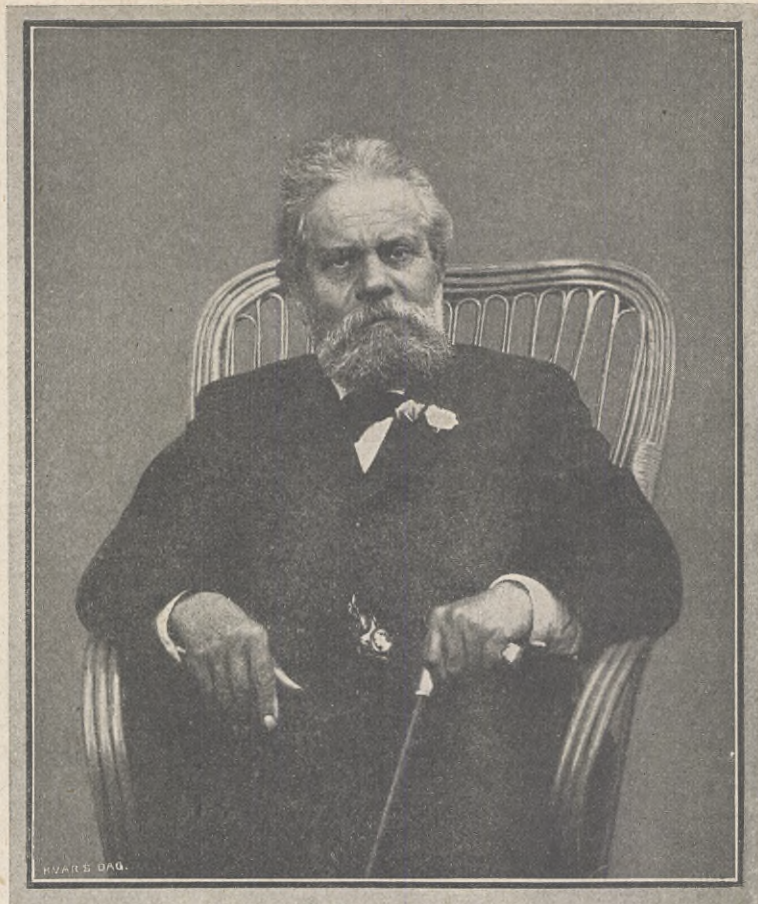
Prof. Behring har på sista tiden varit utsatt för upprepade angrepp i den franska prässen, och det har rent af påståtts, att hans sinnestillstånd vore sådant, att man icke vidare kunde vänta ett tillfrisknande. Vår bild, som togs den 4 d:s i Marburg, visar emellertid prof. B. vid full vigör midt upp i sitt arbete.

(Från vår Pariskorrespondent.)

Åter har en ung eller åtminstone relativt ung dramatisk författare beredts plats "under kupolen", såsom termen lyder, i det Maurice Donnay invalts bland de 48 akademifäderna. Förut fanns där ju Henri Lavedan, Paul Hervieu, Edmond Rostand, Jules Lemaitre, andra mindre storheter att förtiga.

Maurice Donnay är författare till en hel del "kassapjäser" af växlande värde. Mest buller gjorde hans "Retour de Jérusalem", en pjäs med antisemitisk tendens, skildrande israelitiska börsbetsar i Paris. Malicen påstår, att det var detta arbetes nationalisiska karaktär som för Donnay öppnade porten till Akademien. I ett annat stycke, "Flyttfåglar", skildrar han med mycken sympati och ej utan psykologisk blick, kringflackande ryska revolutionstyper.

Maurice Donnay hetes vara modärn, skriva symboliskt, beundra Ibsen, o. s. v. Det sista är visst sannt eftersom han nyligen utlofvat, för nästa höst, en föredragsserie på själfva Odéonteatern öfver den store nordiske dramaturgen.

Efter porträtt.

GIUSEPPE CARDUCCI. †

Kl. K. Bengt Sjöström.

1906 års Nobelpristagare i litteratur. (Jfr H. 8. D. VIII: 10.)

Efter fotografier

NOBELPRISTAGAREN PROFESSOR BEHRING I SITT LABORATORIUM.

Kl. K. Bengt Sjöström.

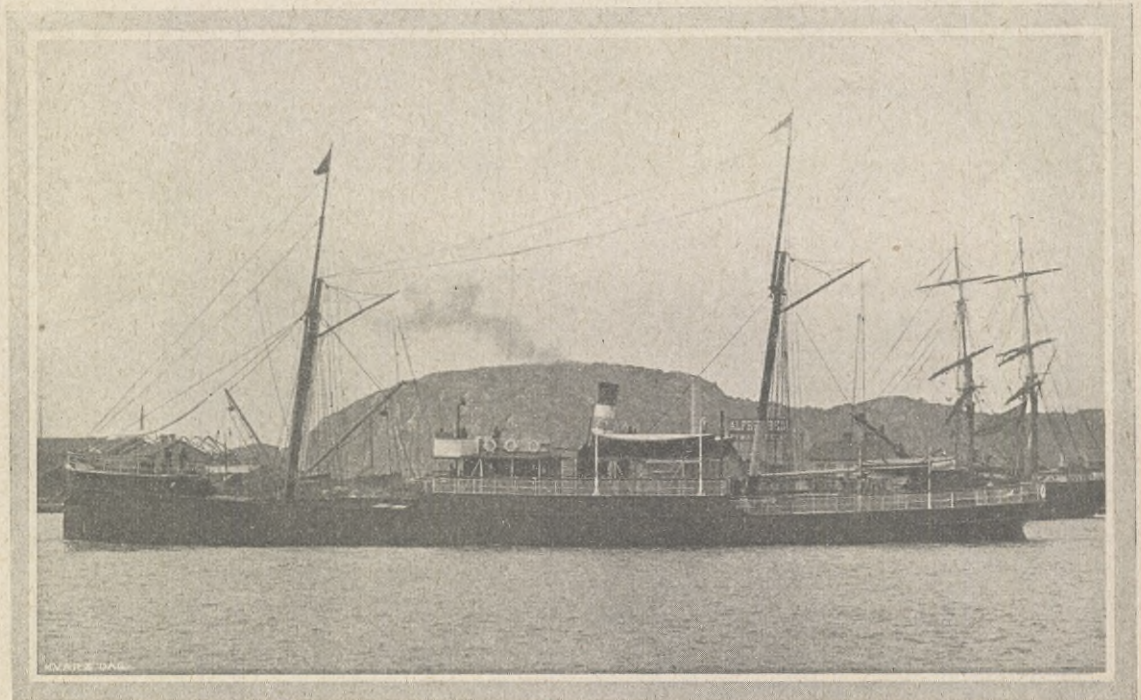
MAURICE DONNAY, "de l'Académie Française."

HJALMAR SÖDERBERGS »GERTRUD» Å DRAM. TEATERNS SCEN.

SCEN UR SISTA AKTEN: *Från vänster: Professorkan Kanning (fru Sandell), Kanning (hr Fröberg), Gertrud (fröken Lundequist), Lidman (hr Lindberg).*

TSCHERNIAK-MYSTERIET.

Kf. fotograf

»OLOF WIJK», den i dessa dagar ofta nämnde Göteborgsångare, ombord å hvilken Tscherniak-affärens epilög utspelades.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sölm.-Gbg.

NÅGRA BILDER FRÅN PEARY'S NORDPOLSEXPEDITION.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

PEARY PÅ UTKIK EFTER EN ÖPPEN RÄNNA I
ISEN.

Efter ett och ett halft års frånvaro återkom för ett par månader sedan den berömda amerikanske polarfararen Peary å sitt fartyg "Roosevelt" till sitt hemland.

Det har varit en färd rik på resultat. Vandrigen har gått öfver ett hittills okänt haf, hvars isförhållanden och strömningar vi nu lärt känna; efter de hittills något otydliga uppgifterna ser det ut som om ett nytt land blifvit upptäckt långt i väster. Men först och sist var resultatet det, att man kommit polen närmare än någon föregångare, blott 32 svenska mil äro ännu kvar att passera. Rekordet i det stora täflingsloppet mot Nordpolen har öfvergått till stjärnbaneret.

Men hvilka oerhörda svårigheter och ansträngningar ligga icke bakom dessa resultat! Under de svåraste isförhållanden, steg för steg, måste "Roosevelt" söka sin väg, roder och propeller blefvo skadade, men en efter en lämnade man bakom sig de punkter som för tidigare expeditioner i dessa trakter varit de yttersta. Vinterkvarteret togs nära Grönlands nordspets. En sjukdom, förorsakad af obrukbart hvalköit, utbröt bland hundarna af 200 djur dogo nära hälften. Utsikterna voro ej de bästa, när i början af februari för ett år sedan, redan innan solen börjat lysa, den stora marschen mot polen skulle taga sin början.

Det är dock svårt, att i tankarna komplettera de korta skildringar Peary hittills gifvet af sin färd. Mörker, oafbrutna stormar och en förfärlig köld som gick ned under — 50° bland ojämna ismassor, där yxa och spade måste bana väg. Men man råkade ut för något

Efter fotografi.

Kliché: Kev. A.-B. Bengt Sjöfversparre Sthm—Gbg.

ISBLOCK UPPTAGAS TILL NEDSMÄLTNING.

Efter fotograf.

ISBERG OCH HALKA: ISHACKAN
I ANVÄNDNING.

ännu värre, nämligen för öppet haf med stora sprickor och drifvande is i denna svåra köld. En gång låg hufvudpartiet som då redan nått öfver 85:te breddgraden i sex dagar stilla för storm; när denna upphörde hade man drifvit öfver 100 km. österut, alla spår voro utplånade, det fanns ingen möjlighet att återfinna depåerna

eller träffa de andra partierna. Man gick så länge som möjligt norrut, när maten började taga slut måste man vända, och i det eländigaste skick, utsvultna och trötta, nådde Peary och hans följeslagare den 12 maj åter Grönlands kust.

Lyckligtvis är Grönland ej ens här i yttersta norden så fattigt som man kan tro. På två dagar hade man skjutit 10 harar och hvad bättre var äfven några myskoxar. De följande dagarna låg man stilla, det var en fästmåltid som blott afbröts af sömnen, efter den långa tidens umbäranden. Återfärden till fartyget erbjöd nu inga svårigheter.

Våra bilder ge oss en liten föreställning om de trakter expeditionen besökt. Därjämte se vi några af Pearys trogna följeslagare, hvilkas hjälp och erfarenhet gjort det möjligt för ho-

HVAR 8 DAG.

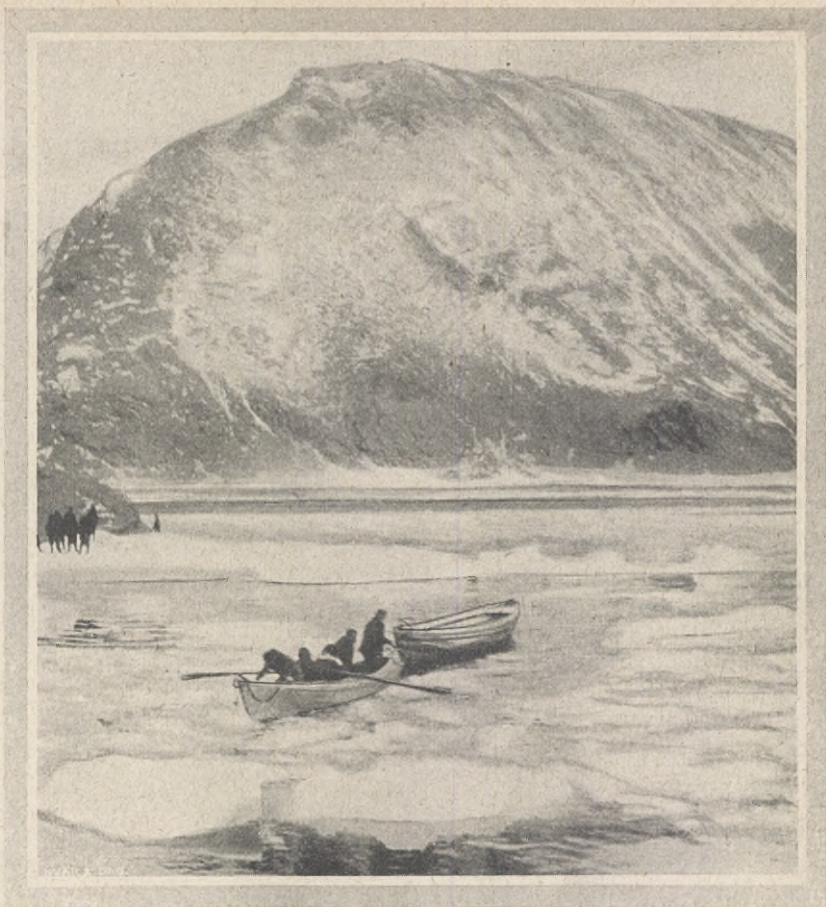
MAN RASTAR PÅ 11000 FOTS HÖJD.

Klick: Bengt Sjöfverparre.

nom att nå närmare polen än någon annan människa. Det är några af polarvärldens egna barn, eskimåerna, af hvilka en hel liten stam följde honom på hans fartyg, som under vintern arbetat som jägare och fiskare, som följde honom på hans slädfärder och där gjorde den yppersta tjänst.

Det säges att Peary redan i sommar ämnar återvända norrut och upprepa sitt försök. Man skulle knappast vilja tro det af en man som är öfver 50 år gammal och under sitt lif och ej minst nu senast haft att arbeta så hårdt. Men Peary tycks ej vara en vanlig människa i energi och viljekraft. En hvar må väl hoppas, att om han drager ut, han må återvända efter en färd lika rik på resultat som den föregående.

Otto Nordenskjöld.

Efter fotografi

EN RELIK: Den här bogserade hvalbåten lämnades i ishafvet af »Polares» 1872. Återfunnen och bärgad af Peary får den nu sin plats i Newyorks Nat.-historiska museum.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

Efter fotografian.

MOR OCH BARN AF KOU-KAN-ESKIMÅERNA. — ESKIMÅER VID KOU-KAN, VÄRLDENS NORDLIGASTE FOLKSTAM.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Öbg

Foto. O. Nordenskiöld.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sölm—Og.

DE SVENSKA VETENSKAPLIGA EXPEDITIONERNAS BYGGNADER VID KAP THORSEN Å SPETSBERGEN.

Enligt påpekande i prässen ha normän raserat tvänne af dessa byggnader så att endast trästommarne stå kvar. Ofvanstående bild, återgifven efter samma fotografi som fanns reproducerad i VARIAS januarihäfte, belyser detta meddelande. De ifrågavarande byggnadsrätterna synas längst till höger o. längst till vänster å bilden.

Vi påpeka att vi icke velat låta fotografien undergå någon som helst retuschering.

Foto. Nordensten, Falun.

VINTERSPORT: Falu nya skidbacke å Kvarnberget, platsen för veckans stora idrottstävlingar. H. 8. D. har en egen fotograf närvarande vid dessa "Nordiska spel" och kommer i nästa nummer att meddela en serie väl valda bilder.

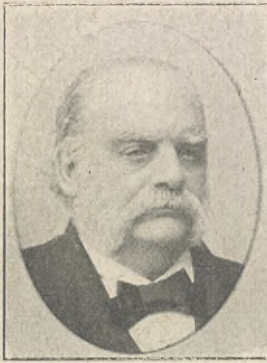
Tre 1:ste pristagare i traftäflingen å Brunnsviken vid Stockholm den 14—17 febr. "Linda" — "Margareth" — "Miss Gilbert".

Kl. f. f. f. *Kl. f. f. f.*
DEN UNDER UPPRÖRANDE OMSTÄNDIGHETER MÖRDADE 12-ÅRIGA MARTHÉ ELBERDING BEGRAFVES I PARIS UNDER OERHÖRD TILLSLUTNING. Det mot henne föröfvade brottet kommer förmodligen att ha till påföljd, att det nyligen afskafade dödsstrafvet blir återinsatt i sitt gamla lagrum.

Kl. f. f. f. *Kl. f. f. f.*
DEN NYASTE KRIGSAUTOMOBILEN (med pansarskydd) VISAS FÖR FRANSKE KRIGSMINISTERN PÅ MONT VALÉRIEN UTANFÖR PARIS.

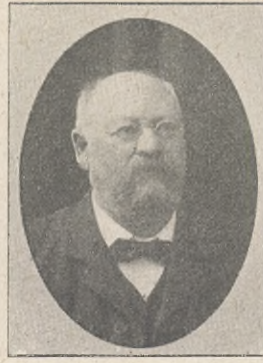
M. M. FLODERUS.

F. d. rektor fil. dr. Manfred Mustafa Floderus i Upsala fyllde den 17 febr 75 år. Stud.-ex. 50, fil. dr. 57, lärare vid Tekn. skolan i Örebro 57, lektor vid Upsala h. allm. lärov. 59, rektor därst. 56-99, afsked s. å. Led. af ett flertal läroverkskommittéer 69-93.

A. RATHKE.

Direktör A. Rathke i Wislanda fyllde den 17 febr. 55 år. Stud.-ex. 72, direktör i Kristianstads enskilda bank i Wislanda 80, afsked med pension 05. Verkst. dir. i A-B Idhults torfmossar. Ifrig mosskulturman. Inneh. många kommunal uppdrag. Ombud. för Sthms, Gbgs och Lunds köpmannaföreningar.

J. O. GRENHOLM.

Kronolänsman Johan Olof Grenholm fyllde den 22 febr. 55 år. Sedan 88 länsman i Skellefte södra distr., ordf. i Västerb. hush. sällsk. afdeln. i Jörn, ordf. i Jörns kommunalst., i bevillningsberedn. 77-88; Ombud för Sthlms m. fl. köpmansför., stadsfullmäktig i Skellefte. Bildat skytteföreningar.

A. H. BLOMBERG.

Direktören för Nya Rederi-A.-B. Svea i Stockholm, f. d. sjökaptenen Axel Hjalmar Blomberg fyllde den 2 febr. 45 år. Sjökapten.-ex. 84, dir. i Nya Rederi-A.-B. Svea 01. Led. af kommittén för revision af vår sjölag. Led. af Sthlms handels- och sjöfartsnämnd, dir. för Stockholms sjömanshus.

C. A. HEDENSKOG.

F. d. läroverksadjunkten fil. dr. C. A. Hedenskog i Örebro, fyllde den 11 febr. 70 år. Stud.-ex. 59, fil. kand. 65, fil. dr. 68, adjunkt i Örebro 72, afsked med pension 05.

A. A. CARLANDER.

Vice häradshöfding Algot Carlander i Göteborg fyllde den 19 febr. 60 år. Stud.-ex. 65, v. häradshöfding 74, ombudsman vid Älsborgs m. fl. läns hypoteksför. sedan 86. Led. af stadsfullmäktige och styrelseled. i Gbgs och Bohusläns sparbank 93-01, led. i styr. för Riksbankens afdeln.-kontor i Gbg 01.

P. G. NILSSON.

Stadsfiskalen och stadsfogden Per Gustaf Nilsson i Alingsås fyllde den 17 febr 55 år. Stadsfiskal och stadsfogde i Alingsås sedan 78, stadsfullmäktiges sek. sedan 96, ombudsman i Alingsås sparbank 99, ordförande i fattigvårdsstyrelsen.

W. WINTHER.

50 år fyller den 26 febr. stadsläkaren och fångelseläkaren Wilhelm Winther i Ystad. Stud.-ex. i Lund 77, med. lic. 88, stadsläkare i Ystad 90. Ledamot af skolråd och stadsfullmäktige.

A. NYSTRÖM.

65 år fyllde den 15 febr. doktor Anton Nyström i Stockholm. Hellsidesporträtt med biografi återfinnes i ärg. II:3.

G. KLEIN.

55 år fyllde den 18 febr. rabbinen professor Gottlieb Klein i Stockholm. Hellsidesporträtt med utförlig biografi återfinnes i ärg. III:23.

P. A. SJÖGREN.

50 år fyller den 2 mars fabrikkör P. A. Sjögren i Stockholm. Led. af stadsfullm. af kyrkoråd samt kyrkoverd i Jakobs församl., led. af borgerskapets 50 äldste, led. i dir. för drottninghuset, i styr. för Margaretahemmet, medl. af Sthlms sjömanshem, revisor i en hel del välgörenhetsinrättningar m. m.

R. H. LUNDQUIST.

Grosshandlaren R. H. Lundquist i Lindsberg fyllde den 6 febr. 50 år. 20 årig led. af stadsfullmäktige i Lindsberg.

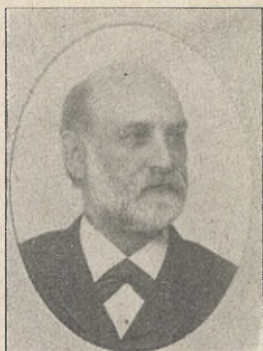

PORTRÄTTGALLERI

C. F. C. RIDDERBORG. †

Kammarh. Carl Fredrik Christoffer Ridderborg afled å Ribbingshöfs fideikommiss den 8 febr. Född 26, stud. ex. 47, kansl. ex. 51, e. o. kanslist i Civildepartementet 52—54, kammarjunkare 53, kammarherre sedan 56.

J. H. K. ASPEGREN. †

Innehafvaren af firman Joh. Aspegren i Malmö, grosshandlaren Johan Aspegren afled därst. den 8 febr. Mångårig led af stadsfullmäktige i Malmö samt i öfrigt betrodde med skilda offentliga uppdrag.

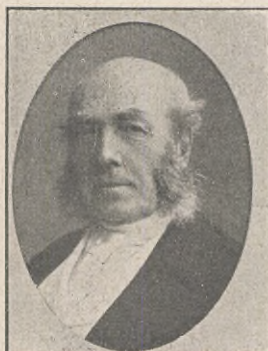
A. F. PETTERSSON. †

En af Kronobergs läns mera bemärkte män, f. d. riksdagsmannen Adolf Fredrik Pettersson i Ugglekull har aflidit, 69 år gammal. Under några år nämndeman, sed. 72 kommunalordf., landstingsm. m. m., led. af Riksd. A. K. 78—87, sedan 92 ordf. i styr. för Urshults sockens sparbank.

C. G. C. T. BECKER. †

Den 10 febr. afled i Stockholm grosshandlaren Carl Georg Carsten Th. Becker, 64 år gammal. 20-årig ordf. och president i Deutsche Gesellschaft in Stockholm, sedan 2 år dess hedersled. Mångårig led. af Tyska församlingens kyrkoråd. Grundare och dir. för firman Rügheimer & Becker.

O. C. CRONSTEDT. †

Den 13 febr. afled i Sthlm ståth. i Ulriksdals o. Haga slott kabin-kammarh, greve Otto Casimir Cronstedt född 33. Kapten v. flottan 66, afsk. 71, därefter disp. v. Söderfors bruks A.-B. 110 år. Kammarh. hos drottningen 81, kab.-kammarh. 89. Led. i styr. för Solfahemmet Fullmäktig i Järnkotoret.

J. H. SÖRMAN. †

Den 10 febr. afled i Stockholm grosshandlaren Johan Henrik Sörman, född 37, meddelägare i firman John Sörman. Inresserad kommunalmän.

C. O. KOCH. †

Den 8 febr. afled i Linköping tandläkaren Carl Oswald Koch, född 39. På sin tid en af vårt lands skickligaste tandläkare. Verksam intresserad för K. F. U. M.

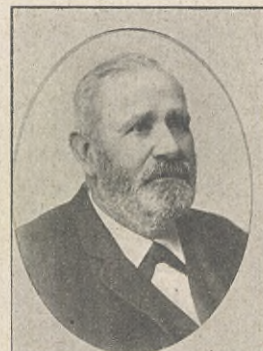
H. D. M. HAMILTON. †

Kommandör Malcolm Hamilton afled den 12 febr. i Över Järva. Född 55, löjtn. vid flottan 80, i engelsk örlogstj. 80—83, kapt. 88, kommandörkapten af 2dra graden 97, af 1sta graden 1900, adjutant hos stationsbefälhafvaren i Karlskrona 97—98, chef för sjöförsvarsdep. komp.-exped. fr. 98. Kommandör 03.

C. G. HENNIG. †

Den 11 febr. afled i Malmö fil. doktor Carl Gottfrid Hennig, 85 år gammal. Stud.-ex. 37, fil. dr. 44, kollega vid Ystads läroverk 51. Led. af Ystads stadsfullmäktige sed. 63, led. af Malmöhus läns landsting för Ystad sedan 78. Mångårig revisor i Skånes Ensk. Bank.

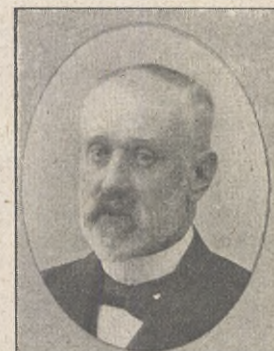
C. G. RUDIN. †

I Västervik afled den 14 febr. sjökaptenen Carl Gustaf Rudin, 78 år gammal R., som var en mycket verksam man, har tillhört Västerviks stadsfullm. och under många år varit led. af kyrkorådet, led. af navigationskolans dir. till f. å., ordf. i spritberedningsbolaget s. led. af Tjusts nya ångfartygsaktiebolags styrelse.

P. J. LINDQVIST. †

Den 29 jan afled i Sundsvall vattenledningsentreprenören Per Johan Lindqvist född 55. Led. af stadsfullmäktige, af Handverksföreningen samt sällskapet Arbetsförbundets sjuk- och begravningskassa.

E. TORSLOW. †

I Kungsbacka afled den 14 febr. häradshöding Erik Torslow. Född 42. Stud.-ex. 63, preliminär. s. å., hofrättsex. 67, auskult. i Skånska hofr. s. å., v. häradsh. 71, fiskal 79, assessor 80, advokatfiskal 85, häradshöding i Fjäre och Wiske domsaga 87.

Ett unikt fotografi.

»JAPS AND YANKEES» I CALIFORNIEN: 7-ÅRIGE KEIKICHI AOKI SÖKER INTRÄDE I STATENS SKOLA OCH BLIR OFFICIELLT VÄGRAD DETSAMMA. Gossens fader, understödd af tvänne jurister Geo Clark och D. S. Richardson (t. v.), för sin sons talan. Skollföreståndarinnan, Miss Deane, vägrar att ta emot gossen, emedan han är mongol. Systemets vapendragare äro skolinspektören Aaron Allman och M. Walsh (t. h.). — Senare meddelas att konflikten bilagts och att japanska barn hädanefter mottagas i de californiska statsskolorna.

SADANA KUNNA DE VARA: EN KROKODIL, SKJUTEN PÅ EN Ö I VICTORIA NYANZA af tyske riksdagsmannen Dietrich (står vid sitt byte). Besten mätte 17 fot i längd och vägde 325 kilo.

HVAR 8 DAGS STORA PRISTÄFLAN.

Vi upprepa vår påminnelse, att Ni efterhand bör göra Edra anteckningar vid läsandet af de berättelser, som enligt Eder tanke kunna ifrågakomma vid prisbelöningen. Ni deltar då utan besvär i nyårets omröstning.

VIII ARG 21: A HÄFT. INNEHÅLLER:

Hjalmar Söderberg. — Rösträttsutskottet. — Svensk konst. — Henry Wadsworth Longfellow. — Tvänne nya medlemmar i svenska akademien. — Brokigt utomlandsnytt. — Hjalmar Söderbergs "Gertrud" å Dram. teaterns scen. — Några bilder från Peary's Nordpolsexpedition. — De svenska byggnaderna å Spetsbergen. — Vintersport. — Veckans porträttgalleri.

Obs.! Återgifvande af text eller illustrationer ur H. 8. D. utan särskild medgifvande förbjudes.

F A B HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG, 1907